

Banen skal gaa. Derfor vil jeg forene mit fromme Ønske med de Ønsker, der er fremkommet fra andre Medlemmer om, at det ikke maa vare for længe, inden denne Egn faar Tilsagn om en Bane. Der kræves jo ikke engang af denne Egn Beboere, at Arbejdet paa Anlægget af Jernbanen straks skal paabegyndes. Man ønsker kun at faa vedtaget en Lov, som gaar ud paa, at man, naar man er færdig med Anlægget af de Statsbaner, som findes paa Jernbaneloven af 1908, begynder paa Arbejdet paa Banen Skive—Videbæk. Man vil være fornøjet med at have den Sikkerhed, der ligger i en af Rigsdagen vedtaget Lov, for, at de faar en Bane. Jeg vil derfor ogsaa gerne medgive denne Sag min allerbedste anbefaling.

Medens jeg er ved Trafikspørgsmaalet, vil jeg gerne henvende mig til den højtærede Trafikminister med et Spørgsmaal, der er lokalt for min Valgkreds. Jeg fordrer ikke, at den højtærede Trafikminister skal give mig noget Svar under denne Forhandling, men jeg beder ham blot overveje det Spørgsmaal, jeg fremsætter. Toggangen paa Fyn, ganske særlig i min Valgkreds, er ikke heldig. I min Valgkreds er det saa viseligt indrettet — ja, viseligt er vel egentlig et fejl Udtryk i denne Forbindelse —, at de Hurtigtog, der holder ved de større Stationsbyer, holder ikke ved Middelfart, og de, der holder ved Middelfart, holder ikke ved de større Stationsbyer. Jeg anser dette for ganske urimeligt. Jeg tror, at baade Statsbanerne, de paagældende Stationsbyer og Middelfart vilde have stor Gavn af, at dette blev ændret. Jeg beder altsaa den højtærede Trafikminister om at undersøge dette Forhold og om muligt faa det ændret. Det gør naturligvis ikke noget, om jeg ikke under denne Behandling faar noget Svar paa Spørgsmaalet.

Jeg vil derefter gerne sige et Par Ord om Militærvæsenet. Nu maa ærede Medlemmer ikke — særlig ikke det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), der sendte mig et mildt Blik i Anledning af, at jeg sagde disse Ord — blive bange for, at jeg nu skulde møde op med Krav fra radikal Side om at forandre de bestaaende Militærlove. Det falder hverken Socialdemokraterne eller det radikale Venstre ind at gøre dette under de Forhold, vi nu lever under, under Grundlovsforhandlingen — gid dette Spørgsmaal for Resten snart kunde blive løst, saa at vi kunde komme til at løse andre, der sandelig ogsaa trænger dertil! Nej, jeg forstaar saa godt, at de Love, der

bestaar, de bestaar, og dem maa vi ikke røre ved i denne Tid. Der er ikke noget at udrette ad Lovgivningens Vej. Det kan være, der er meget lidt at udrette paa Finansloven i saa Henseende. Men jo mindre der er at udrette ad Lovgivningens Vej og ad Finanslovens Vej, desto mere nødvendigt er det, at der udrettes noget ad Administrationsvejen, i Tilfælde hvor det er muligt. Og jeg tror, at der her ligger noget for en radikal Administration at udrette, hvad Militærvæsenet angaar. Jeg tror, der er adskilligt, som kan rettes der, adskilligt, som er kroget, der kan gøres mere lige, adskilligt, der er meget udemokratisk, som kan gøres mere demokratisk. Og det, mener jeg, vilde være en smuk Opgave for et radikalt Venstreministerium.

Ærede Medlemmer, i alt Fald de, som deltog i Forhandlingen om Militærlovene i 1909, vil erindre, at der i Hærloven i Slutningen af § 234 findes en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Inden Udløbet af Aaret 1914 forelægges for Rigsdagen Forslag til Lov om Uddannelse af samtlige Hærens Befalingsmænd.“ Den afgaaede Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Assens, har jo foretaget et Skridt, der gaar i Retning af at opfylde denne Bestemmelse, men han har ikke taget Skridtet fuldt ud. Det ærede Medlem har som Forsvarsminister nedsat en Kommission til at undersøge og fremkomme med Betænkning vedrørende en Forbedring af Underofficerernes Uddannelse. Men det er kun den ene Side af Sagen; det er ikke at tage Skridtet fuldt ud, som det burde tages. Thi naar der staar, at der skal forelægges Forslag til Lov om Uddannelse af samtlige Hærens Befalingsmænd, tror jeg virkelig, at man kommer til at tage Officererne med. Jeg tror ikke, at vore Officerer maa anses for ubeskedne, selv om de forlanger at regnes med til Hærens Befalingsmænd, og den Kommission, som det ærede Medlem fra Assens nedsatte, har, saa vidt mig bekendt, kun beskæftiget sig med Underofficerernes Uddannelse. Naar dette er Tilfældet, er altsaa kun den ene Side af Spørgsmaalet løst.

Jeg ved godt, at man i Almindelighed mener, at Underofficerernes Uddannelse trænger særlig til at forbedres. Jeg ved ogsaa godt, at der i Underofficerskredse er stærke Ønsker oppe i den Henseende. Det tjener vore Underofficerer til megen Ære, at de ønsker, at deres Uddannelse skal blive saa god, som det paa nogen Maade er muligt, og det vil tjene det værnepligtige Mandskab udmærket godt, hvis vore Underofficerer faar en bedre